

рейдерство є ефективним інструментом впливу на неефективні підприємства, у нас це інструмент перерозподілу власності та особистих інтересів. Боротьба з рейдерством має носити комплексний характер. У питанні протидії рейдерству повинні об'єднатися влада, парламент, бізнес, громадськість. Лише таким чином можливо значно скоротити кількість рейдерських захоплень в Україні.

Список використаних джерел:

1. Варналій З., Мазур І. «Рейдерство в Україні: передумови та шляхи подолання», - Стратегічні пріоритети, - № 2, - 2007 рік;
2. Вільна енциклопедія Вікіпедія [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://uk.wikipedia.org/wiki/>
3. Грек Б. М. Поняття та історичні передумови розвитку рейдерства в Україні / Б. М. Грек, Т. Б. Грек [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.stationline.org.ua/index.php/pravo/advokat/320>.

До питання проблем здійснення державних закупівель України

Саргіна Є.О., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Геліч Ю.О.*

На сьогодні Україна проводить активне реформування національної економіки в цілому, в тому числі системи державних закупівель. При неоднозначному законодавстві, яке регулює процедуру здійснення державних закупівель, неоднозначно порушувались права учасників, в свою чергу порушувались права громадян, які були залучені до даної процедури. Особливо сьогодні, коли Україна переживає важкі часи, необхідне правильне та обгрунтоване використання державних коштів. Головним сложивачем об'єктів закупівель є саме люди та громадяни. При порушенні процедури, нечесного встановлення цін переплачувати доводиться саме останнім. Що на сьогодні являється недопустимим. Механізм проведення державних закупівель має бути одним із ключових елементів управління державними фінансами. Для України це питання є особливо гострим, що пов'язане з надзвичайно високим рівнем корупції в країні. Ми прагнемо бути європейською країною, прагнемо до високих стандартів. Проте законодавство ще потребує внесення певних змін, аби бути на рівні з європейським.

Актуальною і досі залишається проблема щодо встановлення цінових меж для застосування конкурсних торгів. Стаття 2 Закону України «Про здійснення державних закупівель» передбачає його застосовується до всіх замовників та закупівель товарів, робіт і послуг, за умови, що вартість предмета закупівлі (без урахування податку на додану вартість), товару (товарів), послуги (послуг) дорівнює або перевищує 100 тисяч гривень, а робіт - 1 мільйон гривень.

Більшість практиків схиляється до того, що дана норма була прийнята суто адміністративним шляхом, без економічного обгрунтування. Це завжди було і залишається проблемою, так як очікуваний ефект від проведення торгів не перевищує витрати.

Наступною проблемою виступає неналежний рівень кваліфікації членів комітетів. Що призводить до нездатності встановити належних якісних характеристик предмета закупівлі. Або ж цю проблему можна розглянути з іншої сторони – відсутність в державі законодавчо закріплених стандартів, які б і послугували належному вибору найкращого товару та учасника. Непрофесіоналізм у здійсненні своєї діяльності тільки сприяє поширенню корупції.

Ще однією проблемою Закону про закупівлі, що негативно впливає на ефективність використання бюджетних коштів є те, що немає чіткого механізму оцінки пропозицій конкурсних торгів.

Відсутність чітких стандартів, чітких механізмів оцінки товару, певної конкретизації спричиняє зловживання в даній сфері.

Існуючі в Законі України «Про здійснення державних закупівель» підходи та концепція врегулювання на законодавчому рівні питань здійснення закупівель товарів, робіт і послуг за державні кошти, впорядкування та вдосконалення відповідних процедур не забезпечують досягнення задекларованої мети – створення конкурентного середовища у сфері державних закупівель, запобігання проявам корупції у цій сфері, розвиток добросовісної конкуренції, забезпечення раціонального та ефективного використання державних коштів. Вказане призводить до спотворення конкуренції, застосування корупційних схем під час здійснення відповідних процедур та подальшого штучного ускладнення відносин у цій сфері.

Отже, з метою удосконалення контролю за здійсненням державних закупівель необхідно накласти мораторій на будь-які зміни щодо спрощення процедур здійснення закупівель і контролю, повернутися до первісної редакції закону там, де зміни були спрямовані на спрощення контролю, та встановити більш жорсткі стандарти контролю з урахування досвіду проведених торгів.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про здійснення державних закупівель» від 10 квітня 2014 року.
2. Лист Міністерства юстиції України «Розвиток законодавства з питань державних закупівель та проблемні питання їх застосування» від 17.06.2011 року.
3. Інструкція подання, прийому та розміщення інформації про державні закупівлі в інформаційному бюлетені «Вісник державних закупівель» та на веб-порталі Уповноваженого органу «Державні закупівлі» [Електронний ресурс] : Наказ ДП «Зовнішторгвидав» від 12.02.2013 № 25. – Режим доступу: http://files.vdz.net.ua:8080/doc/instruction_VDZ.pdf. – Заголовок з екрана.
4. Пироженко Н. Незаангажований погляд. Світовий банк небайдужий до держзакупівель України (практично-теоретичні рекомендації) / Н. Пироженко, І. Шмельова, А. Ісаєва //Редукціон. – № 7 (89). – липень 2013 р. – С. 26.

Правовий статус публічних акціонерних товариств

Содоль М.В., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Геліч Ю.О.*

На сьогоднішній день акціонерне товариство є однією із найпоширеніших форм ведення великого бізнесу. Господарська діяльність у формі акціонерного товариства дозволяє залучати як при його створенні, так і при подальшій його діяльності необмежені фінансові ресурси у вигляді внесків до статутного капіталу як самих засновників, так і сторонніх осіб.

Відповідно до ст. 79 Господарського кодексу України господарськими товариствами визнаються підприємства та інші суб'єкти господарювання, створені юридичними особами та/або громадянами шляхом об'єднання їх майна і участі в підприємницькій діяльності товариства з метою одержання прибутку [1].

Всі товариства згідно із законом є юридичними особами, діють на підставі установчих документів, затверджених учасниками, мають власні назви із зазначенням організаційно-правової форми товариства. Товариства залежно від мети здійснення підприємницької діяльності поділяють на підприємницькі та непідприємницькі. Підприємницькі товариства здійснюють діяльність з метою одержання та наступного розподілу між учасниками прибутку. Саме таким є акціонерне товариство.